

DE TIGER
Redactie:
Maj. M. F. A. Broek,
Kapit. M. J. O. Brause,
Sgt. J. G. M. C. van Asseldonk.

DE TIGER GEREGERE
Weekblad van de Tjiger-Brigade
No. 76
Secretariaat en Administratie:
DIENST WELFARE
Tel. Smg. 220

ZATERDAG, 4 OCT. 1947.

OPLAAG 7500

Verlof.

Vroeg uit de verren len in je camouflage-pak
Zaar een bonkige drie-tommer op je doote gemak.
Ben locht naar Semarang, je eet handlen vol stof,
Maar je slikt het terrille van je één-dag-verlof.
Je darmen-complex, strategisch gearrangeerd,
Wordt grondig-vektkundig gedecentraliseerd.
Zodra farrveert, grijpt de zon fals een gek.
Met brandend verlangen in je borst en je nek.
En of je nou passart, wumdekt, stú staat of veet,
Geen seconde van de dag, dat je niet transpireert en/of sweert.
Je sloebert limonade, tot je omwelvoeglijk ram tikt.
En je beurs voor die witspattng niet toerekend tikt.
En verder leidt je maar korst, t tikt uel patrouille,
Je besluit geen dag meer aan Semarang te verknoeien.
Dm... in t hoist van de macht... als anderen slagen,
Zat je gammel op een bonkige drie-tommer te gagen.
De glorie-toocht terug t... je leet handlen vol stof,
Maar je sikt het terrille van het eind van je verlof!

S. de Vries
O. 2-6 R.I.

3 Oct. 1945 — 3 Oct. 1947.

Op 3 October herdenkt 2-7 RI haar tweejarig bestaan. Het is goed op die dag eens eer blik terug te werpen. Was het vroeger zo dat elk regiment zijn wapenfeiten, zijn traditie had, door de huidige Brigade-indeling, hebben de bataljons van een gelijkgenummerd regiment vaak niets meer met elkaar gemeen. Speciaal de O.V.W. Bataljons hebben elk voor zich een geheel eigen traditie en wapenroem gekregen. Ik zeg het is goed nu 2-7 een derde jaar ingaat, de lotgevallen van de afgelopen twee jaren weer eens in voorsaan. Vooral bij degenen, die van de oprichtingsdatum tot 2-7 behoorden, zullen de herinneringen aan de uniformloze tijd, en vooral ook aan die in menig opzicht zo merkwuurige B.S.-tijd, weer boven komen. En ook voor hen, die in de loop van deze twee jaren bij ons overkwamen, en automatisch de roem van het bataljon tot de hume gingen rekenen, (er zijn toch bij 2-7 dienstplichtige O.V.Wers?) is 3 Oct. de bataljonsdag. En herinneringen ophalen is altijd nog een gezellige bezigheid. Dikwijls kan men in de historie een opwekking vinden voor een toekomstige taak.

Als ik nu een duik neem in de Bataljonspapieren, (ook schrijver dezes heeft „het begin“ niet meegemaakt) dan zie ik de oprichting genoteerd op 3 Oct. 1945 in de Oranje-Nassaukazerne te Amsterdam, onder commando van de res. Majoor H. H. C. Vos. Enkele weken later komt het vertrek naar Ernelo. In de Jan van Schaffee-

laarskazerne wordt met de militaire opleiding begonnen. Op 14 Febr. 1946 inspecteert Z. K. H. Prins Bernhard het Bataljon. Nog slechts enkele dagen zal het Bataljon op Nederlandse bodem vertoeven. Easthamptstead Park Camp is nu de eerstvolgende zeevelden het onderkomen. En wie denkt nu niet terug aan koude dagen en nachten, aan de typische loodsen, aan Wokingham en Reading en aan zoveel, dat ons daar dierbaar werd?

Op 25 Maart neemt vervolgens de „Boissevahn“ 2-7 mee naar Java. Port-Said, Trincomalee, zijn nu niet alleen maar namen meer, maar ze hebben een inhoud voor ons gekregen. En dan, op 20 April 1946 komt de „Boissevahn“ aan op de rede van Semarang en nog dezelfde dag volgt de ontzeping en de indeling bij de Tjiger-brigade. Hadden andere bataljons hun Malakka-tijd, 2-7 wordt deze bespaard, of moet ik zeggen, niet gegund? De graad van geoefendheid, door andere onderdelen op Malakka verkregen, moet door 2-7 „in actieve dienst“ worden eigen gemaakt. Reeds op 24 April nemen de Ie en de 4e Cie de stellingen langs het 0. Bandjirka-naal van I.R.S. over, en de 3e Cie lost de 13th Para Brigade af in het havengebied. De 2e Cie blijft in reserve. Het Bataljon gaat dan de eerste verliezen lijden. Door een noodlottig misverstand, wordt de res. 2e Lt. H. van Dijk, op 26 April zwaar gewond, tengevolge waarvan hij op 12 Juni overlijdt. En terwijl de Nederlands-Indische regering besprekingen voert met de republieken, gaat de strijd aan het Semarang-front onverminderd voort. Een lange lijst met

IN MEMORIAM.
„Doe ze allemaal de groeten!“ — een van de laatste woorden van onze chauffeur.

Gerrit Zentveld

Wat heeft hij veel van die woorden gesproken in onderling samenzijn; geroepen bij 't geraas der motoren, geschreeuwd over het lawaai in colomnes en activiteiten. Als 'n groot ter be-eigen werklust was het; uitbundige belgdenis van hartelijke verbondenheid met iedere kameraad, die hij ontmoette of in de verte maar zag.

Die laatste groet klonk ongewoon zacht, Gerrit, maar dringt nu door tot ieder, die je daarmee wilde bereiken; tot allen. Hartelijk dank voor je werk, voor je kameradschap tot in den dood. „Heer geef hem de eeuwige rust?“ is de even hartelijke gemeente bede ten antwoord van ieder van ons.

Aalmoezantier I R. S.
P. P. Konijn.

Daar van gesneuvelden en gewonden is samen te stellen over de periode tot Juli 1947. De lotgevallen van 2-7 zijn ten nauwste verbonden met die der T-Brigade zelf. Het is actie op actie en patiëntie op patiëntie. Rusteloos! Slechts enkele acties zijn nog aan te stippen. Bij actie „Grotsek III“ op 31 Juli 1946, wordt de Bataljonscommandant, de Majoor Vos, zwaar gewond. Het commando over 2-7 gaat dan over op de toenmalige Majoor A. F. J. Brummmer van het KNIL. 4 Aug. nadert nu, de dag waarop de vijand een hevige aanval op Semarang doet. Een aanval, die 2-7, de Tjigerbrigade in zijn geheel, en ook Semarang zelf niet licht zal vergeten. Maar de verdedigers houden stand. Van actie „Yen“ gaat het nu naar „Lekas“, over actie „Bestand“ naar „Noord-Oost“. Het kalenderjaar 1946 behoort weer tot het verleden. Slechts een ding wil ik nu nog ophalen uit dat jaar: op 9 Nov. 1946 wordt door een der patrouilles een brief, bestemd voor het H.K.-T.R.I. te Salatiga, aan een boom bevestigd, zodat de T.R.I. patrouille de brief kan afhalen! Wie kon toen denken dat 9 maanden later het Hoofdkwartier der T-Brigade in die plaats zou zijn? Intussen is het befaamde „Bestand“ tot stand gekomen en het nieuwe jaar zet in met de schending daarvan. Tegenvoerlijk heet dat I.S.V. Bestandschendingen gaan door, ondanks het „Bestand“ en Lingga-dakt“, — dat op 25 Maart gekend werd, — tot in Juli van dit jaar de voorbereidingen moeten worden getroffen voor de grote krachtproef: de opmars naar het Zuiden.

Deze zo belangrijke gebeurtenissen liggen ons nog vers in het geheugen. De stoot naar Oengaran op 21 Juli zal geen onderlicht vergeten. Wat duurde het lang eer onze eend zijn voederbak had gevonden. Op 24 Juli volgt de bevelling van Ambarawa en de zui-sprong gedaan te hebben naar Zuid en Noord, moet ook 2-7 in de nacht van 4 op 5 Aug. het bevel, de strijd te staken, opvolgen. Waarschijnlijk betekent dit tevens het begin van de moeilijkste periode voor het Bataljon. Bij de viering van een 3e verjaardag zal dit worden. Een 3e verjaardag! Laten we hopen dat we deze niet meer als Bataljon in Indië vieren, maar gezamenlijk in Amsterdam. Want gelukkig behoort ook een militaire eenheid tot de tijdlijke dingen.

In een bij de eerste verjaardag van 2-7 geschreven artikelje van een mij onbekende schrijver, las ik de profetische woorden: „De toekomst van deze bataljons is zeer onzeker. Niemand kan zeggen hoe lang de regering hen nodig zal hebben. Maar een ding is zeker: Ze zullen hun plicht doen tot het laatste.“ Welnu dan, mannen van 2-7 de waarheid van de laatste zin hebt gij ook in dit jaar weer bevestigd, en wij feliciteren U thans van harte. En wat die eerste aangetaalde zin betreft: de demobilisatie-formulieren zijn er! Laat nu de twee-jaar Bataljonsgeschiedenis ons de overtuiging schenken dat we werkelijk niet stom waren toen we met 2-7 op stap gingen. Het ging waar-zichtig om iets groots!

P.M.

Dan... in 't holst van de nacht... als anderen slapen,
Zit je ganemel op een bokkige drie-tommer te gagen.
De glorie-tocht terug... je leet handen vol stof,
Maar je sikt het ternulle van het eind van je vertof!

S. de Vries
O. 2-6 R.I.

3 Oct. 1945 — 3 Oct. 1947.

Op 3 October herdenkt 2-7 RI haar tweejarig bestaan. Het is goed op die dag iets een blik terug te werpen. Was het vroeger zo dat elk regiment zijn wapenfeiten, zijn traditie had, door de huidige Brigade-indeling, hebben de bataljons van een gelijknummerd regiment vaak niets meer met elkaar gemeen. Speciaal de O.V.W. Bataljons hebben elk voor zich een geheel eigen traditie en wapenroem gekregen. Ik zeg het is goed nu 2-7 een derde jaar ingaat, de lotgevallen van de afgelopen twee jaren weer eens in vo-gevlucht aan ons voorbij te doen gaan. Vooral bij degenen, die van de oprichtingsdatum tot 2-7 be-hoorden, zullen de herinneringen aan de uniformloze tijd, en vooral ook aan die in menig opzicht zo merkwaardige B.S.-tijd, weer bo-ven komen. En ook voor hen, die in de loop van deze twee jaren bij ons overkwamen, en automatisch de roem van het bataljon tot de hume gingen rekenen, (er zijn toch bij 2-7 dienstplichtige O.V.W.ers?) is 3 Oct. de bataljonsdag. En herinneringen ophalen is altijd nog een gezellige bezigheid. Dik-wijls kan men in de historie een opwekking vinden voor een toe-komstige taak.

Als ik nu een dank neem in de Bataljonspapieren, (ook schrijver dezes heeft „het begin“ niet mee-gemaakt) dan zie ik de oprichting genoteerd op 3 Oct. 1945 in de Oranje-Nassaukazene te Amster-dam, onder commando van de res. Majoor H. H. C. Vos. Enkele we-ken later komt het vertrek naar Etmele. In de Jan van Schaffe-

laarskazerne wordt met de mi-litaire opleiding begonnen. Op 14 Febr. 1946 inspecteert Z. K. H. Prins Bernhard het Bataljon. Nog slechts enkele dagen, zal het Ba-taljon op Nederlandse bodem ver-toeven. Eashanpstead Park Camp is nu de eerstvolgende zes weken het onderkomen. En wie denkt nu niet terug aan koude dagen en nachten, aan de typische loodsen, aan Wokingham en Rea-ding en aan zoveel, dat ons daar dierbaar werd?

Op 25 Maart neemt vervolgens de „Boissévain“ 2-7 mee naar Ja-va. Port-Said, Trincomalee, zijn nu niet alleen maar namen meer, maar ze hebben een inhoud voor ons gekregen. En dan, op 20 April 1946 komt de „Boissévain“ aan op de rede van Semarang en nog dezelfde dag volgt de ontschepping en de indeling bij de Tigjer-brigade. Hadden andere bataljons hun Malakka-tijd, 2-7 wordt deze be-spaard, of moet ik zeggen, niet gegund? De graad van geoefend-heid, door andere onderdelen op Malakka verkregen, moet door 2-7 „in actieve dienst“ worden eigen gemaakt. Reeds op 24 April nemen de 1e en de 4e Cie de stel-lingen langs het 0. Bandjirka-naal van I R.S. over, en de 3e Cie lost de 13th Para Brigade af, in het havengebied. De 2e Cie blijft in reserve. Het Bataljon gaat dan de eerste verliezen lijden. Door een noodlottig misverstand, wordt de res. 2e Lt. H. van Dijk, op 26 April zwaar gewond, tengevolge waarvan hij op 12 Juni overlijdt. En terwijl de Nederlands-Indische regering besprekingen voert met de republikeinen, gaat de strijd aan het Semarang-front onver-minderd voort. Een lange lijst met

namen van gesneuvelden en ge-wonden is samen te stellen, over de periode tot Juli 1947. De lot-gevallen van 2-7 zijn ten nauwste verbonden met die der T-Brigade zelf. Het is actie op actie en pa-trouille op patroulle. Rusteloos! Slechts enkele acties zijn nog aan te stippen. Bij actie „Grotsak III“ op 31 Juli 1946, wordt de Batal-jonscommandant, de Majoor Vos, zwaar gewond. Het commando over 2-7 gaat dan over op de toenmalige Majoor A. F. J. Brum-mer van het KNIL. 4 Aug. nadert nu, de dag waarop de vijand een hevige aanval op Semarang doet. Een aanval, die 2-7, de Tigjer-brigade in zijn geheel, en ook Se-marang zelf niet licht zal verge-ten. Maar de verdedigers houden stand. Van actie „Yen“ gaat het nu naar „Lekas“, over actie „Be-stand“ naar „Noord-Oost“. Het kalenderjaar 1946 behoort weer tot het verleden. Slechts een ding wil ik nu nog ophalen uit dat jaar: op 9 Nov. 1946 wordt door een der patrouilles een brief, be-stemd voor het H.K.-T.R.I. te Salatiga, aan een boom bevestigd, zodat de T.R.I. patroulle de brief kan afhalen! Wie kon toen den-ken dat 9 maanden later het Hoofdkwartier der T-Brigade in die plaats zou zijn? Intussen is het befaamde „Bestand“ tot stand gekomen en het nieuwe jaar zet in met de schending daarvan. Te-genwoordig heet dat I.S.V. Be-standsschendingen gaan door, on-danks het „Bestand“ en Langga-djarit“, — dat op 25 Maart ge-kend werd, — tot in Juli van dit jaar de voorbereidingen moeten worden getroffen voor de grote krachtproef: de opmars naar het Zuiden.

Deze zo belangrijke gebeurte-nissen liggen ons nog vers in het

geheugen. De stoot naar Oenga-ran op 21 Juli zal geen onzer licht vergeten. Wat duurz het lang eer onze eind zijn voederbak had gevonden. Op 24 Juli volgt de be-zetting van Ambarawa en de zui-ving van de omringende gebie-den begint. Na op 4 Aug. nog een sprong gedaan te hebben naar Zuid en Noord, moet ook 2-7 in de nacht van 4 op 5 Aug. het bevel, de strijd te staken, opvolgen. Waarschijnlijk betekent dit tevens het begin van de moeilijkste perio-de voor het Bataljon. Bij de vie-ring van een 3e verjaardag zal dit echter beter beoordeeld kunnen worden. Een 3e verjaardag! La-ten we hopen dat we deze niet meer als Bataljon in Indië vieren, maar gezamenlijk in Amsterdam. Want gelukkig behoort ook een militaire eenheid tot de tijdelijke dingen.

In een bij de eerste verjaardag van 2-7 geschreven artikelijde van een mij onbekende schrijver, las ik de profetische woorden: „De toekomst van deze bataljons is zeer onzeker. Niemand kan zeg-gen hoe lang de regering hen no-dig zal hebben. Maar een ding is zeker: Ze zullen hun plicht doen tot het laatste“. Welnu dan, man-nen van 2-7 de waarheid van de laatste zin hebt gij ook in dit jaar weer bewezen, en wij feliciteren U thans van harte. En wat die eerste aangehaalde zin betreft: de demobilisatie-formulieren zijn er! Laat nu de twee-jaar Batal-jonsgeschiedenis ons de overtuig-ing schenken dat we werkelijk niet stom waren toen we met 2-7 op stap gingen. Het ging waar-achtig om iets groots!

P.M.

DEMobilisatie

(Een radiopraakje van aalmoezenier L.A.M. Goossens in Nederland).

De belangrijkste kwestie, waarmee ons leger in de nabije toekomst te maken zal krijgen, is de demobilisatie. De oorlogsraden besteedt er zijn zwaarste vergaderingen aan, officieren bespreken en bepleiten onder elkaar hun eigen demobilisatie-ideeën. De soldaten in de cantine krijgen hun partijtje ping-pong niet uit, omdat ze over demobilisatie bomen. Het is in alle geval een voordeel, dat deze zaak zo in het middelpunt van aller interesse staat. Belangen, waarbij men geïnteresseerd is, plegen nu eenmaal het beste behartigd te worden.

Leger zowel als marine hebben een eigen demobilisatiebureau. Door den Minister van Oorlog is daarnaast nog het aparte bureau ingesteld voor den Inspecteur van de Demobilisatie, dat onder leiding van den Kolonel Goedewaigen staat. De gewestelijke bureaux van de Sociale Dienst van het Ministerie van Oorlog en de gewestelijke arbeidsbureaux zijn in het geheel der demobilisatieregeling reeds sterk ingeschakeld.

Van overheidswege wordt inderdaad met zorg alles gedaan, wat men doen kan. En toch is daarmee niet de volledige garantie gegeven voor het welslagen van de demobilisatie.

Ook al zou de regering voor een perfecte regeling, al is voor haar demobilisatie nog belangrijk meer dan alleen het vinden van een passende werking voor den soldaat die terugkeert in zijn vaderland, dan is daarmee toch nog niet alles gedaan.

Waarom? Omdat de demobilisatie niet een zaak is van het Departement van Oorlog en Marine alleen. Demobilisatie is een zaak, die geheel ons volk aangaat. Demobilisatie van het leger slaagt alleen, wanneer er een mobilisatie van geheel ons volk mee samengaat. En mobilisatie, die resulteert in een morele en materiele hulp bij het weer geheel en al opnemen in de Nederlandse burgergemeenschap.

Want dat „geheel en al weer opnemen in de Nederlandse burgergemeenschap" is het absoluut noodzakelijke tweede gedeelte, het sluitstuk, op het terugkeren uit het leger en uit Indië. Wij deze opname slagen — en daar staat of valt de demobilisatie mede — dan zal niet alleen de regering hiervoor maatregelen moeten treffen, maar dan zal ook heel ons volk mee moeten werken. Heel ons volk: dat is de burgermeester en de ambtenaar, de pastoor en de dominee, de werkgever en de werknemer, de vrouw en het meisje. Iedereen: de chef van V & D en de kerel, die met jisco vent.

En deze burgermobilisatie, deze volledige medewerking is een plicht. De soldaat heeft zijn land gediend en zijn volk. Hij was uiteindelijk soldaat ten behoeve van de burgerij. Met dat „soldaat zijn" was het „burger zijn" van anderen gebaat. Het eigen „burger zijn" van den soldaat heeft er door geleden: zijn vakbekwaamheid kon hij niet verder ontwikkelen, zijn studie lag stil. Zijn

De 'Tijger', Zakertag 4 October 1947.

eigen ontwikkeling als burger is blijven staan op het peil van twee jaar geleden. Ten overstaan van zijn burger-leeftijdgenoten is hij twee jaar achterop geraakt. Ten opzichte van den soldaat heeft schuld moe een ereschuld, zijn die met liefde en eerlijk begrip wordt afgedaan.

Het is niet alleen plicht. Het is daarnaast een kwestie van wijs beleid. De kerels, die terugkeren, horen tot het sterke, gezonde en ondernemende deel van onze Nederlandse jeugd. De jeugd, waaraan de toekomst is. We moeten vooruit weten te zien, ons oog

't Is Veld - Artillerie !

*Wat dreunt daar op die heide?
Wat blinkt daar in 't verschiet?
Wat dondert tussen beide,
Dat men door stof niet ziet?
Hoe flinkeren die akavanden,
Wat forse melodie,
Hoe rennen daar die paarden,
't Is veld-artillerie!*

*Maar ook in tijd van vrede
Blinkt steeds de kanonner!
En meitsjes schoon van leders
Zijn op zijn heide fier!
Waar moed zit, heerst ook trouwe,
Met kracht root uitgebuis,
Daarom de schoonste vrouwen
Heeft hij naar hartelust!*

Uit deze twee complete van „het" lied van de veld-artillerie kan men leden een beeld vormen van het verleden van dit wapen. Zouden we nog wat verder teruggaan, een paar honderd jaar om de gedachten te hopen, dan springt de romantiek nog meer in het oog. Wanneer in die tijd artillerie deelnam aan een campagne, dan werden de volgers gezelschap wel het leven in die dagen aangenaam kon maken, vrouwen in spoedig en nu zijn zelfs de paarden er niet meer.

Ik heb mij nu tot taak gesteld een en ander te vertellen over de geschiedenis van de artillerie van onze dagen en wel meer in het bijzonder over het kanon van 9-veld, aangezien dit bij alle acties het meest op de voorgrond treedt (waarmee ik dus niets ten nadele van de overige soorten van artillerie wil zeggen). Het is mijn bedoeling om er enkele dingen van te vermelden die de niet-kanonner niet mogelijk niet weet, maar die ook voor hem wetenswaard zijn en dit zonder al te veel af te dalen in technische details.

Zoals men weet onderscheiden wij de verschillende soorten kanonnen naar het kaliber, dat wil zeggen de doorsnee van de loop. Dit kanon heet dus 9-veld, omdat het kaliber ongeveer 9 cm. is. De Engelsen spreken van 25-pouder, maar het gewicht van het projectiel, dat bij deze kanonnen 25 Engelse ponden ofwel ongeveer 11 kg. is.

Je kunt met dit kanon maximum ongeveer 12 km. ver schieten. Dan verplaat het projectiel de loop met een snelheid van 520 m. per seconde. Een respectabele snelheid, als je nagaat dat dit ruim 31 km. per minuut betekent. De granaat verliest echter aanmerklijk aan snelheid: over die 12 km. die de maximumafstand is, doet hij ongeveer 53 seconden.

Het projectiel beschrijft op zijn vlucht een hoog en het is van belang het hoogste punt van die boog te weten om te kunnen berekenen of je over een of ander obstakel, zoals een bergtop, heen kunt schieten. De artillerie heeft nl. het doel waarop ze schiet niet te zien. Het verloop van die boog, die de „baan" genoemd wordt hangt af van de afstand waarop wordt geschoten en van de lading. De granaat wordt nl. niet zolang als een geweerkogel door een vaste lading naar buiten gedreven. Daarom zit het projectiel hier ook niet vast in de huls (hier kardoes genoemd). We laden dus eerst het pro-

jectiel en daarna de kardoes waarin hussen de gewenste lading gedaan is. Hoe zwaarder de lading is, hoe sneller de vaart en hoe verder de dracht. Bij dit kanon onderscheiden we 4 ladingen aangeduid als 1, 2, 3 en „super". Deze laatste lading gebruiken we liever niet, aangezien de gewelddige krachtontwikkeling te veel slijtage zou veroorzaken aan de loop. Die is nl. 4-maal zo groot als bij lading 3. Maar met deze no. 3 kunnen we toch altijd nog 10800 m. halen en een aanvangssnelheid van 440 m. per seconde. Het hoogste punt van de baan is dan 3250 m.

Voor dezelfde afstand geldt: hoe kleiner de lading, hoe hoger de baan. Als je op 6000 m. schiet met lading 3 is het hoogste punt op 360 m.; bij lading 2 op 620 m. Je kunt dus over een obstakel heenschieten, dat 260 m. hoger is, maar het schot is dan niet zo nauwkeurig. Met andere woorden, door de geringere snelheid is het percentage kans om een treffer op het doel te krijgen kleiner.

Van zeer veel belang is het verloop van de baan tegenwoordig ook voor de luchtwaarnemer. Die dient wel degelijk op de hoogte te zijn hoe hoog de projectielen komen, die op zijn aanwijzing worden afgeschoten! Het gewicht van vuurmond met voorwagenten is 3000 kg. De voorwagenten is het voertuig waarop munitie geregoverd wordt en wel 32 schieten. Vuurmond met voorwagenten worden getrokken door een trekker. Dat is natuurlijk volgens het boekje. In de praktijk worden allerlei andere voertuigen gebruikt in plaats van voorwagenten en trekker.

Het verplaatsen van artillerie gaat heden ten dage wel heel wat vlieger dan vroeger. Het volgende voorbeeld illustreert dit duidelijk. In 1453 werd bij de belegering van Constantinopel een kanon gebruikt, dat een gewicht had van 19 ton en een stenen projectiel wegschoot van 270 kg. Als dit kanon 250 km. verplaatst moest worden had men daar 2 maanden werk mee.

Tegenwoordig is het zware wapen zo mobiel dat het praktisch niet meer voorkomt dat infantie zondert artilleriestem moet blijven. De getelle organisatie is er op ingesteld om bij acties snel te kunnen volgen. Als regel wordt geen vuur afgegeven met minder dan 4 vuurmonden. Deze eenheid heet een batterij en 2 batterijen zijn weer vereenigd tot een afdeling. Neemt nu een afdeling artillerie deel aan een actie, dan zal wanneer er opgeruikt moet worden

een der batterijen in stelling blijven om, indien zulks nodig geacht wordt zonder verwijl vuur af te kunnen geven. Intussen gaat de andere batterij voorwaarts. Zoodra deze weer in stelling staat kan de achterste batterij weer voorwaarts gaan. Er kan dus voortdurend vuur af worden gegeven. Hetzelfde principe dus als de infanterie toepast: steeds één been aan de grond!

Omdat de artillerist over het algemeen zelf het doel niet kan zien moet hij van iemand, die de uitwerking wel kan waarnemen, horen of hij lere-waarnemer. Deze kan zich zo wel vooraan bij de infantie als in de lucht bevinden. De luchtwaarnemer zelf wel herinneren zal aan alle acties deelgenomen. Om de een of andere onverklaarbare reden werden deze Austers hier en daar door de Nederlandse bevolking „vliegende getten" genoemd. Dit zo maar en passant opgemerkt. Men snapte als regel niet waarom er niet meer van die getten neergeschoten werden. Dit is als volgt te verklaren. Wanneer er vanaf de grond op gevraagd wordt verplaatst men zijn positie en repasitatie in de vorm van artillerievuur zijn dan heel waarschijnlijk. Bovendien blijven zij als regel niet meer dan 20 minuten in de lucht. Deze tijd is gebaseerd op de minimumtijd die de vjandelijke jagers nodig hebben om op het terrein van actie te komen. Aan deze tijd van 20 minuten hoeft men hier te lande dus niet de hand te houden. Maar zelfs indien deze jagers vlieger aanwezig zijn dan verwacht wordt, is het toch nog mogelijk aan hen te ontsnappen en wel door gebruik te maken van het terrein, bijv. een heuvelrug. De snelheid van de jagers is nl. veel te groot om nauwkeurig waarnemer, staat-waarnemer de grond waarnemer in radiotelefonische verbinding met de vurende batterij e.g. afdeling.

De artillerist beschikt over verschillende soorten granaaten. De meest gebruikte is de brisantgranaat. Deze wordt tot explosie gebracht door een schokbus die zich vóór in de neus bevindt en waarvan er ook verschillende soorten zijn. We hebben snel werkende, die explodeeren dus ideaal zijn voor het gebruik te gen vjandelijke troepen in het open veld. Een schokbus met vertraging de werking wordt bijv. gebruikt tegen veldversterkingen. Het projectiel zal nu alvorens te springen het doel doorboren.

Verder bestaan er nog schokbuizen die na een bepaald aantal seconden tot explosie komen. Deze worden heel nuttig gebruikt tegen vjandelijke troepen in loopgraven. De explosie moet dan plaats vinden een aantal meters boven het doel zodat de scherven dan als vanuit een gietel daarop neerkomen.

Andere granaatsoorten zijn de rookgranaat en de panzergranaat. Wanneer men de beweging van eigen troepen aan het oog van de vijand onttrekken wil kan men met deze rookgranaaten een rookgordijn leggen.

Voorwat de artillerie een vuur afgeeft zijn er heel wat berekeningen nodig. Er moet met allerlei factoren rekening gehouden worden. In Indië speelt vooral de temperatuur een gewichtige rol. Officiers spreken altijd de duidelijkste taal: als men op 9000 m. schiet geeft een temperatuurverschil van 60° tot 90° F. een verschil in dracht van 300 m.

Een regiment, veld-artillerie, bestaat uit 3 afdelingen en heeft dus 24 stukken. In Indië wordt niet in regimentsverband opgetreden. Vanzelfsprekend zou er nog veel meer te vertellen zijn maar dat zou te ver voeren. Er staan nu al meer dan genoeg cijfers in. Ik hoop dat ieder er iets wijzer van is geworden en aan diegenen die er nu wat stof van zijn en nog niet de brief aan lieve Suze gelezen hebben, geef ik de goede raad: lees hem nu.

derdaad met zorg alles gedaan, wat men doen kan. En toch is daarmee niet de volledige garantie gegeven voor het welslagen van de demobilisatie.

Ook al zorgt de regering voor een perfecte regeling, al is voor haar demobilisatie nog belangrijk meer dan alleen het vinden van een passende werkring voor den soldaat die terugkeert in zijn vaderland, dan is daarmee toch nog niet alles gedaan.

Waarom? Omdat de demobilisatie niet een zaak is van het Departement van Oorlog en Marine alleen. Demobilisatie is een zaak, die geheel ons volk aangaat. Demobilisatie van het leger slaagt alleen, wanneer er een mobilisatie van geheel ons volk mee samen gaat. Een mobilisatie, die resulteert in een morele en materiele hulp bij het weer geheel en al opnemen in de Nederlandse burgergemeenschap.

Want dat „geheel en al weer opnemen in de Nederlandse burgergemeenschap" is het absoluut noodzakelijke tweede gedeelte, het sluitstuk, op het terugkeren uit het leger en uit Indië. Wil deze opname slagen — en daar staat of valt de demobilisatie mede — dan zal niet alleen de regering hiervoor maatregelen moeten treffen, maar dan zal ook heel ons volk mee moeten werken. Heel ons volk: dat is de burgermeester en de ambtenaar, de pastoor en de dominee, de werkgever en de werknemer, de vrouw en het meisje. Iedereen: de chef van V & D en de kereel, die met jisco vent.

En deze burgermobilisatie, deze volledige medewerking is een plicht. De soldaat heeft zijn land gediend en zijn volk. Hij was uiteindelijk soldaat ten beaenve van de burgerij. Met dat „soldaat zijn" was het „burger zijn" van anderden gebaat. Het eigen „burger zijn" van den soldaat heeft er door geleden; zijn vakbekwaamheid kon hij niet verder ontwikkelen, zijn studie lag stil. Zijn

Hed van de veld-artillerie kan men zich een beeld vormen van het veld van dit wapen. Zouden we nog wat verder teruggaan, een paar honderd jaar om de gedachten te bepalen, dan springt de romantiek nog meer in het oog. Wanneer in die tijd artillerie deelnam aan een campagne dan besaften de volgers alles wat het leven in die dagen aangenaam kon maken, vrouwen inbegrepen. Deze vertoewen echter al spoedig en nu zijn zelfs de paarden er niet meer.

Ik heb mij nu tot taak gesteld, een en ander te vertellen over de prozaïsch geworden artillerie van onze dagen en wel meer in het bijzonder over het kanon van 9-veld, aangezien dit bij alle acties het meest op de voorgrond treedt (waarmee ik dus niets ten nadele van de overige soorten van artillerie wil zeggen). Het is mijn bedoeling om er enkele dingen van te vermelden die de niet-kanonier mogelijk niet weet, maar die ook voor hem wetenswaard zijn en dit zonder al te veel af te dalen in technische details.

Zoals men weet onderscheiden wij de verschillende soorten kanonnen naar het kaliber, dat wil zeggen de doorsnede van de loop. Dit kanon heet dus 9-veld, omdat het kaliber ongeveer 9 cm. is. De Engelsers spreken van 25-ponder, naar het gewicht van het projectiel, dat bij deze kanonnen 25 Engelse ponden ofwel ongeveer 11 kg. is.

Je kunt met dit kanon maximum ongeveer 12 km. ver schieten. Dan verlaat het projectiel de loop met een snelheid van 520 m. per seconde. Een respectabele snelheid, als je nagaat dat dit ruim 31 km. per minuut betekent. De granaat verliest echter aanmerkelijk aan snelheid: over die 12 km. die de maximumafstand is, doet hij ongeveer 53 seconden.

Het projectiel beschrijft op zijn vlucht een boog en het is van belang het hoogste punt van die boog te weten om te kunnen berekenen of je over een of ander obstakel, zoals een berging, heen kunt schieten. De artillerie hoeft n. het doel waarop ze schiet niet te zien. Het verloop van die boog, die de „baan" genoemd wordt hangt af van de afstand waarop wordt geschoten en van de lading. De granaat wordt n. niet zoals een gewerkogel door een vaste lading naar buiten gedreven. Daarom zit het projectiel hier ook niet vast in de huls (hier kardoes genaamd). We laden dus eerst het pro-

jectiel en daarna de kardoes waarin intussen de gewenste lading gedaan is. Hoe zwaarder de lading is, hoe sneller de vaart en hoe verder de dracht. Bij dit kanon onderscheiden we 4 ladingen aangehouden als 1, 2, 3 en „super". Deze laatste lading gebruiken we liever niet, aangezien de geweldige kraachtsontwikkeling te veel slijtage veroorzaakt aan de loop. Die is n. 4-maal zo groot als bij lading 3. Maar met deze n. 3 kunnen we toch altijd nog 10800 m. halen en een aanvaagsnelheid van 440 m. per seconde. Het hoogste punt van de baan is dan 3250 m.

Voor dezelfde afstand geldt: hoe kleiner de lading, hoe hoger de baan. Als je op 6000 m. schiet met lading 3 is het hoogste punt op 360 m.; bij lading 2 op 620 m. Je kunt dus over een obstakel heenschieten, dat 260 m. hoger is, maar het schot is dan niet zo nauwkeurig. Met andere woorden, door de geringere snelheid is het percentage kans om een treffer op het doel te krijgen kleiner.

Van zeer veel belang is het verloop van de baan tegenwoordig ook voor de luchtwaarnemer. Die dient wel degelijk op de hoogte te zijn hoe hoog de projectielen komen, die op zijn aanwijzing worden afgeschoten! Het gewicht van vuurmond met voorwagen is 3000 kg. De voorwagen is het voertuig waarop munitie ree-gevoerd wordt en wel 32 schoten. Vuurmond met voorwagen worden getrokken door een trekker. Dat is natuurlijk volgens het boekje. In de praktijk worden allerlei andere voertuigen gebruikt in plaats van voorwagen en trekker.

Het verplaatsen van artillerie gaat heden ten dage wel heel wat vlieger dan vroeger. Het volgende voorbeeld illustreert dit duidelijk. In 1853 werd bij de belegering van Constantinopel een kanon gebruikt, dat een gewicht had van 19 ton en een stenen projectiel weggeschoten van 270 kg. Als dit kanon 250 km. verplaatst moest worden had men daar 2 maanden werk mee.

Tegenwoordig is het zware wapen zo mobiel dat het praktisch niet meer voorkomt dat infanterie zonder artilleriesem moet blijven. De gehele organisatie is er op ingesteld om bij acties snel te kunnen volgen. Als regel wordt geen vuur afgegeven met minder dan 4 vuurmonden. Deze eenheid heet een batterij en 2 batterijen zijn weer verenigd tot een afdeling. Neemt nu een afdeling artillerie deel aan een actie, dan zal wanneer er opgerukt moet worden,

men deze jagers vlieger aanwezig zijn dan verwacht wordt is het toch nog mogelijk aan hen te ontsnappen en wel door gebruik te maken van het terrein, bij een heuvelrug. De snelheid van de jagers is n. veel te groot om nauwkeurig waar te kunnen nemen. De luchtwaarnemer staat evenals de grondwaarnemer in radiolefonische verbinding met de vurende batterij e.g. afdeling.

De artillierist beschikt over verschillende soorten granaten. De meest gebruikte is de brisantgranaat. Deze wordt tot explosie gebracht door een schokbus die zich vóór in de neus bevindt en waarvan er ook verschillende soorten zijn. We hebben snel werkende, die exploderen zodra de grond geraakt wordt en dus ideaal zijn voor het gebruik tegen vijandelijke troepen in het open veld. Een schokbus met vertraging werkt anders. Het projectiel zal nu alvorens te springen het doel doorboren.

Verder bestaan er nog schokbuzen die na een bepaald aantal seconden tot explosie komen. Deze worden heel nuttig gebruikt tegen vijandelijke troepen in loopgraven. De explosie moet dan plaats vinden een aantal meters boven het doel zodat de scherven dan als vanuit een steiler dachtop neerkomen.

Andere granaatsoorten zijn de rookgranaat en de pantsrgranaat. Wanneer men de beweging van eigen troepen aan het oog van de vijand onttrekken wil kan men met deze rookgranaten een rookgordijn leggen. Voordat de artillerie een vuur afgeeft zijn er heel wat berekeningen nodig. Er moet met allerlei factoren rekening gehouden worden. In Indië speelt vooral de temperatuur een geweldige rol. Cijfers spreken altijd de duidelijkste taal: als men op 9000 m. schiet geeft een temperatuurverschil van 60° tot 90° F. een verschil in dracht van 300 m.

Een regiment veld-artillerie bestaat uit 3 afdelingen en heeft dus 24 stukken. In Indië wordt niet in regimentsverband opgetreden.

Vanzelfsprekend zou er nog veel meer te vertellen zijn maar dat zou te ver voeren. Er staan nu al meer dan genoeg cijfers in. Ik hoop dat ieder er iets wijzer van is geworden en aan diegenen die er nu wat suive van zijn en nog niet de brief aan lieve Suse gelezen hebben, geeft ik de goede raad: lees hem nu.

Artillierist.

Beste neef Piet,

Nouw las ik van de week 'ns 'n goel bericht in de kraant. De minister heet gezeet, de gullie spoedig zult worren afgelost. De demobbesatie gaat dus toeh deure. Ik haaj d'r wel altijd op gehoopt, de gullie deze jaar naar huis zoudt kommen, mar as ge dan weer al de gezanik over Indië laast, dan doecht ik zoo bij m'n eigen: ze zullen jullie nog wel 'n tijdje daar vasthouwen totdet alles in kruiken en kannen is. Mar ze schijnen d'r eigen, nouw toeh aan d'r belofte van twee jaar terug te willen houwen. Des goei nieuws, Piet en ge kunt d'r op rekenen det de vlag uithangt as ge thuis komt. Twee jaar is 'nen heelen tijd, mar achteraf bezien zijn ze toeh nog gauw omgevist. Ge zult heel w'e te vertellen hebben, as ge thuis komt; de kos ik al, al ben ik d'r dan mar effekes gewist. De jonges bij jullie zullen wel bij zijn det 't zoover is, want al de geharrewar mee die rippelbiek begint de keel uit te hangen, de kan 'k me best veurstellen. Ik wraacht maar mee spanning de rathio af, want die zal wel derrett vertellen, wannear of de gullie aan hoord gaat. Ge komt wel in de weinter en de zal oe na al die wermte gindsch nie meevallen, mar allee, dan stoken we de kachel mar 'ns ekstru op en dan 'n lekker bakke koffie en 'n gleske snével mee 'n goeie Hollandse segaar en dan ben de weer zoo 't iwenije. Waar of die?

De Preins heet nog op de vergajering van de Niwin gesproken. Die zijn weer bezig mee Kerstpaketten, al zude gullie die wel nie mee krijgen. Hij zin, det de Niwin deuring mee d'r werk, al wordt 't d'r dan nie gemekelijker op, want de regering heet de subsidie mee 25% verlaagd. En die verlagting beteekent heel w'e 't Geld is duur en schaarsch en ze moeten d'r zinnig mee zijn, de spruikt, mar asse nouw roepen van: alles veur onze jonges!, moten ze nie aan de centen veur de jonges komen. Mar allee, nood brukt wet.

En over geld gesproken: in Leiven hebben ze ok 'n vuil bakkie gehad, zooas 't Splitje zou zegen. Daar kregen ze 'n aangeeekende zending mee honderdduizend gulden en toen ze d'n envelop openmachten, zat d'r oud papier in. D'n dieë, die de gedaan heet, heet zekers de brieven van Jan Tippel gelezen en gedocht aan de honderdduizend zoemen, want die zijn ok mar van pepier. Van d'n anderen kaant heet de regering weer de noodige dubbeltjes binnen gekregen van de smokkelelaars in tapjien, want die hebben ze ziten. Letterlijk en figurlijk. En de rechtshaank waar nie mis, want die gaf mar boetes van duuzend gulden, net offet mar 'n kwartje waar. De smokkeleers trokken wel 'n meewarig gezicht, mar toen ze buiten waren, lachten ze toeh in d'r vuistje, de ze d'r zoo genadig afkwamen, want de bedryf van hulle gaat toeh deure. Tegen de verdrukking oftewel de douane is.

Prinses Juliana hék ok nog gezien. Die kwam in d'n Ouwen-

..De Tijger.. Zaterdag 4 October 1947.

bosch veur de landbouwtentoonstelling. Ze ziet d'r goed wit, Piet en we waren w'e bij de we ons Juliaantje weer 'ns zagen. D'n burgemister van Breda, van Slohbe, gaat mee 1 November mee pe-shoen. Die heet d'r zinnen tijd ok opzitten. Ze zullen 'n in Breda wel missen, want hij waar d'r erg zenen.

De veurzitter van de Tweede Kamer wil meer kamerlejen hebben, want zij hebben veuis te veul werk, zeet-ic. Mee al die buitenslandsche reisjes en kemmissies kunnen zet werk nie af. Mar asse nouw 'ns allemaal d'ren tijd goed zouwen besteejen en ok allemaal 'ns op de vergajeringen kwamen en nie alleenig asset over de beregooting of een of ander polletiek relletje gaat, dan geleuf ik, de ze lejen genogt zouwen hebben. Mar eens of twee keer in den Haag kommen en dan op 't eind van 't jaar de zooveel duuzend gulden opstrijken, klopt ok niet. As ge d'r veur betaald wordt, motte 't werk ok doen en nie op 'n ander afschuiven.

De dillegatie, die naar Moskou is gewist veur de K.L.M. kwam mee leege handen thuis. Van die Russen kunde ok gin hoogte krijen. Uurst noodigen ze Nederland offesjeel uit en toen ze aankwamen, wieren ze nog ghuens ontvangen en van 'n kontrakt over 'n luchtlijn kwam hillemaal niks. Ik dank zoo det d'r veur de Russen niks in te rikken viel, want dan zijn ze in de regel hap-pig genogt, de ziede wel daar op d'n Balkan, daar zijn ze nie weg te slaan. En ze doen mar persies w'e ze willen. Mar mee Amerika zijn ze toeh zo gemekelijc riek klaar, want die laten nie mee d'r eigen spenien. En asse nouw in Nederland mar zoo wijs zijn om de ok nie te laten doen en d'r eigen van al die grootsprekers niks aantreken, dan kommen ze d'r ok wel. Van 'nen grooten mond motte nooit nie bang zijn, want blaffende honden bijten nie.

En nouw gaai ik d'r weer 'nen punt achter zetten. 't Nieuw witte weer en houdt oew eigen mar kalm die leste maanden, zoode ge gezond en wel weer terug komt. Veul groeten van Ome Daan en ons Pietje en omhelst deur oew.

Tante Kee.

Lieve Suze, liefste Poes,

eerst denken en dan schrijven, stond er vorgende week met grote letters in de Tijger. Dat slaat netuurlijk op de milietaire geheimen en asdattewe geen gruwelen naar huis moeten schrijven. Maar ik had daar ook aan moeten denken, toen ik schreef, asdat Avtendo jas had gehad. Dat moet namelijk niet waar wezen. Ze benen ongeslagen, maar het scheelde niet veel of ze hadden mijn wel geslagen. Het is, dat ik eerste klasser ben en dat zullie nog al respék hebben voor rangen, omdat ze de hele dag tussen die hoge omes inzitten, anders had

den ze mijn met pennenhouwers beswerkt (dat bennen hulle wapes). Ik zie wel, asdat ik niet over voetballen moet praten. Dat ken ik beter overlaten aan die meneer, die ze daarvoor ekspres uit Holland hebben laten overkommen. Hij vertelde van zijn aventuren as scheidsrechter en hoe je aan sport moet doen op een verstandige manier. Er kwamen er niet erg veel luisteren, want ze dochten allemaal, asdat het alleen maar theorie was, hoe of je moet voetballen en dat hoeven ze ons niet te leren. Ze kennen net zo goed theorie bren gaan geven. Maar die kwamen luisteren, waren wel tevreden over wat hij zee.

Heb je dat vorgende week in de Tijger gezien, asdat er weer vier gesneuvelden in stonden en nog wel een Overste er bij? Is het niet om razend van te worden? En dat allemaal omdattewe de zaak halfaf moesten laten liggen. Net as een dokter, die een patient de buik open snijdt en dan zegt, asdat hij hem beter toeh maar niet had kennen opereren en dan met de buik open gaat zitten kijken, hoe of hij dood gaat. En dan moet je nog horen, asdat er in Holland mensen zijn, die iemand, die voor de NIVA hier naar toe gaat een collaborateur noemen. Wat moeten wij voor die lui dan wel niet wezen? We ziten de hele dag te praten over demobbesatie, maar ik gloof, asdat ik helemaal niet eens meer wil demobbeseren, assik naar zo'n stelletje terug moet.

Maar nee, Poeske, je hoeft de pen nog niet te rippen. Ik kom, hoor. Zo gauw assik kan, want ik weet, asdat jij er zo nie over denkt en een hele boel mensen niet. Ik heb het formeliet al ingevuld en zit nouw alleen nog maar op de boot te wachten. Zouw hij al op stapel staan? Je ken je voorstellen, asdat die invullerij in eens jedereen aan het praten heeft gezet over de demobbesatie. En van jedereen hoor je een andere datum. Gelukkig, asdattewe zo verstandig bennen het jaartal er niet bij te zegen. Ik was ook nog bij de subsestenencompie in Semarang en daar wisten ze van niks en dat bennen toeh haast ook allemaal ouwe jonges van ons en bij de bakkerij ook. En die vragen mijn, wat gebeurt er met ons. Ik zee, asdat ik het ook niet wist maar asdattewe in elk geval over Semarang gingen en dan moesten ze maar achter aan sluiten. Nouw kennen we ook weer een papier invullen, asdattewe in Indië willen blijven as burger. Moeten ze net nouw meekommen. Ten eerste regent het de hele dag net as in Holland en waarom zou je dan hier blijven, ten tweede hebben ze ons gezegd van dat examen hbs. Assik zo kijk wat offize hier allemaal kepot hebben gemaakt zouwen ze nog best een paar betonviecuters kennen gebruiken, maar ik zit met dat diploma van de hbs. En daarom zal ik maar naar huis komen. Zoas ik hoor ziten ze in Holland ook op

werkrachten te springen. En daar hoef je geen hbs te hebben om koffiebonen uit te zoeken.

Wat zallen die extrimisten blij zijn as die Tijgers weg bennen. Toen wij in Febrewari die Tijgerpakken kregen, dochten ze dat wij in echte tijgers veranderd waren en ze vertelden mekare, asdattewij door de lucht konden vliegen. Dat hebben we nouw pas gehoord. Ik geloof, asdat wij veels te goed bennen om tegen deze ketels te vechten. Ze moeten er een stelletje circusartisten op af sturen, die beesten kennen na-doen.

Ik zit deze brief te schrijven in het vormingshuis. Dat is een mooie villa, waar je rustig kunt ziten schrijven en lezen en straks gaan ze er nog les geven ook. Je ken er meteen inlichtingen vragen as je moelijkheden hebt. Daarmee ken je trouwes op veel plaatsen terecht. Nouw ook alweer bij de B.I.A.M. Bomen In Alle Maaltijden, zegen de jonges, maar dat betekent het niet. Het is veel moelijker. Maar de kop loopt je zowat om. As je moelijkheden hebt, kom je bij mijn, zegt onze kaptein. Neen, zegt de sociale dienst, dan moet je bij mijn wezen. Smetens, zegt de Biam, hier is het beste adres. En de dominee en de aalmoezenier informeert ook al, as je met een lelijk gezicht zit te kijken: Bennen er moelijkheden? De grootste moelijheid is, omdat de welden, waar je nouw met je moelijheid heen moet.

Nouw ik het over de aalmoezenier heb, schiet mijn og eens te binnen, wat er een vertelde over een jongen, die gewond was. Hij had een schot door allebei zijn benen en een kogel in de longen en toen zee hij: „Pater, ik ben toeh wel een bofferd. Ze hadden mijn net zo goed dood kennen schieten”. Wat zeg je van zulke jonges. Nog altijd is het devies: Ze krijgen ons niet kepot. En as je van zulke deviesen maar genoeg hebt, komt de zaak wel voor mekare.

Jammer, asdat hier in dit vormingshuis niet een of ander echt hollands meisje zit, die zo'n beetje moedert en een bakkie thee zet. Ze hoeft niks te zegen. Alleen er maar zijn. Net zoas dat bij ons was. Was dat niks voor jouw? Maar dan vroeg ik overplaatsing naar de dienst vorming as keurkekoeli. Maar wat bennen dat allemaal voor gedachtes? Het wordt tijd asdat ik weer naar de werkeijheid terug ga: hinderlaag vanavond in de molter. Maar voor asdat mijn gezicht onder de blubber zit eerst nog effen deze brief beendigen met mijn schuld van iederskeer af te doen en dat bennen de honderdduizend zoemen van hem, die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse der Infanterie

vertellen, wanneer of de gulle aan boord gaat. Ge komt wel in de winter en de zal oe na al die wernte gindsch - nie meevallen, mar allee, dan stoken we de kachel mar 'ns ekstra en dan 'n lekker bekske koffie en 'n gleske snivel mee 'n goeie Hollandse segaar en dan bende weer zoo 't wentje. Waar of die?

De Preins heet nog op de ver-gajering van de Niwin gesproken. Die zijn weer bezig mee Kerstpaketten, al zude gulle die wel nie mee krijgen. Hij zin, det de Niwin deuring mee dr werk, al wordt 't dr dan nie gemêrke-lijker op, want de regering heet de subsidie mee 25% verlaagd. En die verlaging beteekent heel wê 't Geld is duur en schaarsch en ze motten dr zuning mee zijn, de sprikt, mar asse nouw roepen van: alles veur onze jonges!, mot-ten ze nie aan de centen veur de jonges komen. Mar allee, nood brukt wet.

En over geld gesproken: in Lei-daen hebben ze ok 'n vuil bakkie gehad, zooas 't Splitje zou zeg-gen. Daar kregen ze 'n aangete-kende zending mee honderddu-zend gulden en toen ze dr enve-lop openmakten, zat dr oud pa-pier in. D'n dieé, die de gedaan heet, heet zekers de brieven van Jan Tippel gelezen en gedocht aan de honderdduizend zoenen, want die zijn ok mar van papier. Van d'n anderen kaant heet de regeer-ning weer de noodige dubbeltjes binnen gekregen van de smokke-laars in tapijen, want die hebben ze ziten. Letterlijk en figurlijk. En de rechtaank waar nie mis, want die gaf mar boetes van duu-zend gulden, net offet mar 'n kwartje waar. De smokkeleers trokken wel 'n meewarig gezicht, mar toen ze buiten waren, lachten ze toch in dr vuistje, de ze dr zoo genadig afkwamen, want de bedrijf van hulle gaat toch deur. Tegen de verdrukking oftewel de douane is.

Prinses Juliana hék ok nog ge-zien. Die kwam in d'n Ouwen-

kwamen, wieren ze nog gineens ontvangen en van 'n kontrakt over 'n luchtlijn kwam hillemaal niks. Ik denk zoo det dr veur de Russen niks in te pikken viel, want dan zijn ze in de regel hap-pig genogt, de ziede wel daar op d'n Balkan, daar zijn ze nie weg te slaan. En ze doen mar persies wê ze willen. Mar mee Amerika zijn ze toch zo gemakkeijk nie klaar, want die laten nie mee dr eigen speulen. En asse nouw in Nederland mar zoo wijs zijn om de ok nie te laten doen en dr eigen van al die grootsprekers niks aantrekken, dan kommen ze dr ok wel. Van 'nen grooten mond motte nooit nie bang zijn, want blaaffende bonden bijten nie.

En nouw gaai ik dr weer 'nen punt achter zetten. 't Nieuw wit-te weer en houdt oew eigen mar kalm die leste maanden, zoodé ge gezond en wel weer terug-komt. Veul groeten van Oome Daan en ons Pietje en omhelst deur oew.

Tante Kee.

Lieve Suze, liefste Poes,

eerst denken en dan schrijven, stond er vorregende week met gro-te letters in de Tijger. Dat slaat netuurlijk op de milietaire gehef-men en asdattewe geen gruwelen naar huis moeten schrijven. Maar ik had daar ook aan moeten den-ken, toen ik schreef, asdat Adven-do jas had gehad. Dat moet na-melijk niet waar wesen. Ze be-nen ongeslagen, maar het scheel-de niet veel of ze hadden mijn wel geslagen. Het is, dat ik ear-ste klasser ben en dat zullic nog-al respék hebben voor rangen, omdat ze de hele dag tussen die hoge omes inzitten, anders had

die voor de NIWA hier naar toe gaat een collaborateur noemen. Wat moeten wij voor die lui dan wel niet wesen? We zitten de he-le dag te praten over demobelesatie, maar ik gloof, asdat ik helemaal niet eens meer wil de-mobeleseren, assik naar zo'n stel-letje terug moet.

Maar nee, Poeske, je hoeft de pen nog niet te rijpen. Ik kom, hoor. Zo gauw assik kan, want ik weet, asdat jij er zo nie over denkt en een hele boel mensen niet. Ik help het formelher al in-gevuld en zit nouw alleen nog maar op de boot te wachten. Zouw hij al op stapel staan? Je ken je voorstellen, asdat die invullerij in eens iedereen aan het praten heeft gezet over de demobelesatie. En van iedereen hoor je een an-dere datum. Gelukkig, asdatteze zo verstandig bennen het jaartal er niet bij te zegen. Ik was ook nog bij de subsestantencompjie in Semarang en daar wisten ze van niks en dat bennen toch haast ook allemaal ouwe jonges van ons en bij de bakkerij ook. En die vragen mijn, wat gebeurt er met ons. Ik zee, asdat ik het ook niet wist maar asdattewe in elk geval over Semarang gingen en dan moesten ze maar achter aan slui-ten. Nouw kennen we ook weer een papier invullen, asdattewe in Indié willen blijven as burger. Moeten ze net nouw meekommen. Ven eerste regent het de hele dag net as in Holland en waarom zou je dan hier blijven, ten tweede hebben ze ons gezegd van dat examen hbs. Assik zo kijk wat offeze hier allemaal kepot hebben gemaakt zouwen ze nog best een paar beunviechters kennen ge-bruiken, maar ik zit met dat di-ploma van de hbs. En daarom zal ik maar naar huis komen. Zoas ik hoor ziten ze in Holland ook op

soeciale dienst, dan moet je bij mijn wesen. Sietes, zegt de Biam, hier is het beste adres. En de dominee en de aalmoezenier in-formeert ook al, as je met een lelijk gezicht zit te kijken: Bennen er moeijkhedens? De grootste moeijkhed is, omdat te weten, waar je nouw met je moeijkhed heen moet.

Nouw ik het over de aalmoe-zenier heb, schiet mijn op eens te binnen, wat er een vertelde over een jongen, die gewond was. Hij had een schot door allebei zijn benen en een kogel in de longen en toen zee hij: „Pater, ik ben toch wel een bofferd. Ze hadden mijn net zo goed dood kennen schieten”. Wat zeg je van zulke jonges. Nog altijd is het devies: Ze krijgen ons niet kepot. En as je van zulke devieszen maar ge-noeg hebt, komt de zaak wel voor mekare.

Jammer, asdat hier in dit vor-mingshuis niet een of ander echt hollands meisje zit, die zo'n beet-je moedert en een bakkie thee zet maar zijn. Net zoas dat bij ons was. Was dat niks voor jouw? Maar dan vroeg ik overplaatsing naar de dienst vorming as keu-kekeeli. Maar wat bennen dat al-temaal voor gedachtes? Het wordt tijd asdat ik weer naar de werkeijkhed terug ga: hinder-laag vanavond in de middag. Maar voor asdat mijn gezicht on-der de blubber zit eerst nog effen deze brief beindigen met mijn schuld van tederskeer af te doen en dat bennen de honderdduizend zoenen van hem, die zich noemt.

je

Jan.

Soldaat Eerste Klasse
der Infanterie

„Wie zijn onze Voorouders en wat zijn hun Daden“

Wie jarig is wil ook wel eens iets van zijn arkomst weten. Van zijn begin! Op 3 Oct. viert 2-7 RI de tweede verjaardag en van de lotgevallen in die jaren werd u reeds het een en ander verteld, en Doven-dien, ge waar er zelf bij. En toch heeft 2-7 een veel langer geschiedenis, een historie en traditie te samen met alle andere bataljons die behoren of behoort hebben tot het 7e Regiment Infanterie. Bij die geschiedenis van 7 R.I. zal ook t.z.t. de historie van 2-7 weer gevoegd worden.

Het stamonderdeel van 7 RI dateert reeds van 1814. Het is het 8e Bataljon van Lintie, opgericht uit het 2e Hollandse Legioen van Oranje. Verder ook het Bat. Oranje-Legioen, dat later het 1e Bat. van Lintie wordt, en een sterkte heeft van 10 compagnieën.

In 1815 wordt de 7e Afd. Infanterie gevormd. Uit het 8e Bat. van Lintie en de Militiebatalljons 4, 5, en 6, vroeger resp. de 4e, 5e en 16e Bataljon Landmilitie geheten. In 1841 dan, wordt de 7e Afdeling Infanterie verdoopt in het 7e Reg. Infanterie, een naam dus die tot op vandaag is blijven bestaan.

En als ge er nu verder belang in stelt aan welke geventen en veldtochten de stamonderdelen en 7 RI sindsdien hebben deelgenomen, lees dan ook het volgende:

Het 8e Bat. van Lintie nam in 1814 deel aan geventen bij Coerorden, Deventer en Naarden. Bij Gorkum, Kraai en Bergen op Zoom vocht in datzelfde jaar het 1e Bat. van Lintie. In 1815 vocht het 5e Bat. van Lintie, onder commando van Lt. Kol. Westenberg, bij Quatre Bras en het 4e, 5e en 6e Bat. Nationale Militie bij Waterloo en Parijs.

Als de zo bekende Thendaagse Veldtocht van 2 tot 12 Aug. 1831 wordt designomen door het 1e en 1e Bat. van de 7e Afd. Infanterie. Bij de Citadel van Antwerpen verricht in 1832 het 11de Flankbataljon van de 7e Afd. Infanterie dapperde daden. En tenslotte in de oorlog in 1940 maakt 7 RI deel uit van het Veldleger dat de Grebbe-Stelling bezet houdt. In de nacht van 13 op 14 Mei 1940 trekt het Bataljon terug op het Oostfront van de Vesting Holland.

Het 7e R.I. heeft ook een vaandel, dat gedurende de oorlogsjaren is bewaard gebleven en thans weer bij het Reg. in Holland is. Op 21 Sept. 1939 werd het Vaandel door H. M. de Koning in te s-Gravenhage uitgereikt. Van de roemrijkste wapentekenen draagt het Vaandel een opschrift, nl. Quatre Bras en Waterloo 1815; Châtel van Antwerpen 1832. De G-tadel-medaille, gedragen bij zijn leven door de Generaal Chasse, toegekend door Koning Willem I, als bewijs van waardering voor het roemrijk gedrag van de verdedigers, werd op last van Koning Willem III, in 1857 aan het Vaandel van 7 R.I. bevestigd. Dit was als erkenning voor de dapperde daden van het Regiment bij de verdediging van de Citadel van Antwerpen.

Dit is in het kort de geschiedenis van 7 R.I., en als ge er meer van wilt weten, lees dan het in 1933 verschenen boekje: „Kort uittreksel uit de Geschiedenis van 7 RI“, door D. J. C. H. Bussen. Dat kunt ge lenen in de Universiteitsbibliotheek te Amsterdam.

P. M.

Door tussenkomst van het Bijk. Dienst Welvare Midden-Java is het mogelijk door de A. M. V. J. Dhr. Dhr. te Batavia aan daartoe aangewezen adressen in Nederland bloemen voor bijzondere gebeurtenissen te doen bezorgen. Daartoe zendt men tenminste

Vitamine „G“

..De Tijger.. Zaterdag 4 October 1947.

Het leger maakt het den militair lang in ieder opzicht gemakkelijker: er wordt veel gevraagd van lichaam, wil, karakter. Waakzaamheid, volharding, zelfbeheersing zijn dingen, die voortdurend inspanning vergen. Een man, ver van huis en eigen omgeving, met andere mannen, in de tropen, vaak op ver afgelegen posten, met weinig afleiding en soms eenlonig werk, kan daar door ook aan ervaring, levenswijshouding, houding winnen.

In andere punten gaat het misschien gemakkelijker, te gemakkelijker. En ook dat kan voor hem winst betekenen. Maar er verlies: want er komt misschien nonchalance, gemakzucht, gebrek aan verantwoordelijkheidsbewer. Verlies, want later — misschien binnenkort — als je zelf de spullen moet betalen en tevens in je eigen onderhoud, met bescheiden salaris moet voorzien, zal menigen nog wel eens anders denken over benzineverbruik en bandenslijtage, over eieren en sigaretten, over verlof en vrije tijd.

Er wordt veel gepraat over stijl. Iedereen kan met de klomp aanvoelen, dat sommige tijdschriften, boeken, films, totaal leeg zijn: „nie“, „Captain Kidd“, de wreedaard en moordlustige zwerwer, die zondig is en geen vrees voor God in zijn hart kende“. (Loomotief van 7 Oct. '47) Wat 'n bloody nonsense!

Het leger in bloody nonsense! Zowel bij parade als bij velddienst. Onze Koningin heeft haar eigen rustige, moederlijke manier van denken aan anderen: onze Generaal Spoor heeft dat kenmerkende harmonische, evenwichtige, doelbewuste van een verantwoordelijke leider-in-het-groot. Zo zou ook elke mens iets persoonlijks moeten hebben in 't diepst van zijn hart, maar danook iets zich tonend naar buiten, waardoor hij gekenmerkt wordt: niet als massadring in de grote menigte, maar als één van 'de genschap.

Het is zo gemakkelijk zich maar alles te laten voorzetten, aanleunen; alles maar aan te nemen als vanzelfsprekend. Maar 't is stijfvol zelf werkzaam te zijn en iets proberen op te bouwen.

Gezellige geest, kameraadschap, bonte avonden, wedstrijden, ordelijke leestafels, frisse kamers komen niet alleen maar van bovenaf. Evenmin als een goed, godsdienstig leven. Waar zelfactiviteit is, of opgewekt wordt, gaande gehouden, daar groeit ook belangstelling voor alles wat meer 'is dan wat de dienst voor schrift.

Dan komt er samenwerking en nog wel voor wat beters dan voor balcostunus, die in heel Midden-Java bekend zijn!

Geloof me, ik zal een plaats openhouden in mijn hart, op mijn kamer, in de kerk voor iedereen, die weer goed en stijfvol wil leven. Misschien, dat jullie een plaats openhouden voor mij bij..... n. Klaverjassen-tournooi!

Pak Kebon.

5 weken vóór de datum waarop de bloemen bezorgd moeten worden door tussenkomst van de Welvare Officer van het onderdeel een opgave aan het Bijkantoor voornoemd vermelden:

- Naam en mijl. adres van de besteller.
- Naam en volledig adres van de bewuste persoon in Nederland.
- De op het kaartje eventueel bijgevoegde boodschap.
- Datum waarop de bloemen bezorgd moeten worden.
- Order bijvoeging van tenminste f 2.50 en ten hoogste f 10.

MASMAN & STROINK SMC.

INGEZONDEN.

Zr H. Schade (Moeke) schrijft ons: Einnenkort ga ik naar Nederland. Mijn adres aldaar wordt Frankenslag 347 den Haag. Hiernaede wil ik van alle goede bekende afscheid nemen. Afscheid van alle Tijgers, waar ik trots op ben en over wie ik in Nederland veel zal kunnen vertellen. In het Tijgernest hebben we samen lief en leed gedeeld; vaak heeft het daar gedawerd van het lachen. Helaas kon ik door ziekte dit werk niet langer voortzetten, maar..... ik ga nu eens kijken, wat ik daar voor jullie kan doen.

Het is niet mogelijk jullie allen te bezoeken. Daarom neem ik langs de weg afscheid van mijn Tijgers. Ik wens jullie het allerbeste, veel moed en sterkte en een spoedig weerziens in Nederland.

Moeke.

P. S. Jongens die wensen, dat ik hun familie ga bezoeken, kunnen dit opgeven met naam en adres.

Garne plaatsen wij bovenstaande afscheidsbrief en wensen wederkerig Moeke een voorspoedige reis en een snel herstel. Haar adres hier is: Djangih 24 Semarang.

Redactie.

Een dagje uit.

„En als je nu thuiskomt en ze vragen je, wat heb je van Indië gezien, dan kun je alleen maar zeggen: Semarang.“

Deze opmerking heb ik meerdere malen gehoord en heb ze ook kunnen beamen. Want Semarang is Indië niet, evenmin als Djocja, Indonesië is. Nu wij uit ons isolement zijn verlost en de ketenen rond Semarang verboden zijn, nu zien wij gelukkig iets meer en kunnen nu zelf getuigen, hoe mooi ons Insulinde is.

Onder de patiënten, die nog in Semarang verblijven, zijn er, die binnenkort naar Nederland zullen vertrekken. Om hen in de gelegenheid te stellen, wat meer van Indië te zien, heeft het Tijgernest een excursie naar het binneland georganiseerd. En zo kwamen Maandagmorgen een veertigtal patiënten met commandant en twee verpleegsters naar Salatiga. Het Zesde genoot de eer als gastheer op te mogen treden.

Het is drunterig weer en bewolkt. De natte onwezen is er dit jaar vroeg bij nacht ondanks de regenbui die in het Midaguur neerplensde, is het toch een prettige dag voor de bezoekers geworden. We waren het gezelschap tegemoet gereden en even voor Oengaran kwam de colomne aanrijden. Na begroeting werd Ambarawa-waarts gereden. De weg is slecht, maar zo is het overal en daar is men aan gewend. Ambarawa. Het was er levendig en slechts de vele „Merdeka“-opschriften en enkele puhthopen links en rechts herinneren aan de voorbije dagen der politieke actie. Het economisch leven heeft zich reeds veel hersteld, waarvan de drukke passar en de heropende toko's en warong getuigen. Van Ambarawa naar Banaran. Naar de „Koffiepot“. De weg is hier stukken beter en het uitzicht is schitterend. Arwisseleende panoramas van bergen en dalen, sawahs en plantages. Een spoorweglijntje slingert zich tussen het groen en de bergen, maar het treintje loopt nog niet. De Koffiepot. Geen koffiebedrijf, maar een militaire post. De administrateurswoning is dagverbijf, de goedarig en opslagplaats dienen als legerplaats. De droogplaatsen hebben de Amsterdammers als bad-mitlootbaan in gebruik. Tegen de bergnellingen de koffieboompljes. Maar ommerd door schaduwbomen. Maar geen nyere pluksters zijn er bezig, het is er stil en verlaten. Nootmuscaat, peper cacao: het groeit er allemaal en het wachten is slechts op de herhaling van het werk. We rijden weer terug en in de diepte zien we

Ambarawa liggen, waarvan het witte torentje markant tegen het groen afsteekt. Vredig is het hier en niets herinnert aan de strijd die er gevoerd wordt. In Salatiga wordt de Chinese roemah besar — villa, kasteel, moskee, of hoe men het anders wil noemen — bezichtigd. Een riant verbliff, dat gedachten oproept aan vooroorlogse weelde en rijkdom. De Stokers houden er hun verblijf. Een rondrit door Salatiga gaf de bezoekers een idee van de verworping en het leed, dat over dit plaatsje is gebracht. Bij de Hupva stond de koffie klaar en werd de meegebrachte boterham verord. En toen werd rust gehouden.

En met de rust kwam ook de regen. Stromende regen. Maar gelukkig slechts van korte duur.

Na de rust ging de tocht naar de onderneming Gelas. Gebakkerde puihopen van wat eens een rubber- en cacaoabriek was. Treurig overblijfsel van de „verschoeide aarde“ politiek. De watervalletjes in de nabijheid, de kali met haar rotspartijen vormen een prachtig stukje natuurschoon. Fotostellen kwamen in werking en verveelwvgen de plekjes. Toen ging het terug naar Semarang, waar de bezoekers opgelopen over het genotene aanblijven.

Het was een prettig dagje uit.

J. v. A.

EEN NIEUWE ORDE?

We lezen in „De Loomotief“ van Maandag 29 September:

„De consulaire commissie zegt, dat de orde „Staakt het Vuren“ geen afgeleide vrede heeft kunnen bewerkstelligen.“

Indertdaad, de Veiligheidsraad had beter een andere orde kunnen instellen, ofwel zij had beter moeten toezien op de dragers van deze orde.

De repoeblik overveegt nu de instelling van de orde: „Staakt het Rampokken“. Met evenveel resultaat natuurlijk!

J. v. A.

Eris weer veel te schrijven....

Maar schrijf nu niet naar huis, dat je zat te bruggen en klaverzas uit je handen werd geschoten, waardoor je één down ging.

of Heveling, ik moet deze brief beëindigen, want ze schieten mijn pen uit mijn handen en ik heb geen pollood bij me.

of dat je morthet wigloelend stond, omdat je met mitrailleursnelheid gevuurd had.

dat je met je carrier een kali met krokodillen, 10 meter diep, moest oversteken en dat je hem even in zijn achterste versnelling hebt gezet en toen als een glijboot naar de overzijf planeerde;

kortom dat het geheel je aan de slag bij Amhem deed denken (waar je nu juist niet bij geweest bent!). Schrijf dit nu niet naar huis, want het is niet waar en, God weet, geloven ze er de helft van en zitten te rillen en te beven.

Haus, de ontvanger in Tilburg, Maastrecht, Nijmegen is toch wel feestelijk en de harmonie's spelen toch wel de „intocht der Gladiatoren“.

maar schrijf gerust naar huis dat dit bedrijf niet zonder risico's is, maar dat motorrijden gevaarlijker is,

dat onze extremisten méér voelen voor „ploeg jan“ dan „doo jan“ en het hazepad verliezen boven „Haze-peper“.

(uit: „De Jager“)

Grave en Bergen op Zoom vocht in datzelfde jaar het 1e Bat. van Limie. In 1815 vecht het 5e Bat. Nat. Militie onder commando van Lt. Kol. Westenberg, bij Quatre Bras en het 4e en 6e Bat. Nationale Militie bij Wakerloo en Parijs.

Aan de zo bekende Tiendaagse Veldtocht van 2 tot 12 Aug. 1831 wordt deelgenomen door het 1e en 2e Bat. van de 7e Afd. Infanterie. Bij de Citadel van Antwerpen verricht in 1832 het 11e Flankbataljon van de 7e Afd. Infanterie dappere daden. Een tenslotte in de oorlog in 1940, maakt 7 RI deel uit van het Veldleger dat de Grebbe-Stelling bezet houdt. In de nacht van 13 op 14 Mei 1940 trekt het Bataljon terug op het Oostfront van de Vesting Holland.

Het 7e R.I. heeft ook een Vaandel, dat gedurende de oorlogsjaren is be waard gebleven en thans weer bij het Reg. in Holland is. Op 21 Sept. 1893 werd het Vaandel door H. M. de Koningin te s-Gravenhage uitge-reikt. Van de roemrijkste wapenre-ten draagt het Vaandel een opschrift. In Quatre Bras en Waterloo 1815, Citadel van Antwerpen 1832. De Ci-tadel-medaille, gedragen bij zijn leven door de Generaal Chasse, toegekend door Koning Willem I, als bewijs van waardering voor het roemrijk gedrag van de verdedigers, werd op laat van Koning Willem III, in 1857 aan het Vaandel van 7 R.I. bevestigd. Dit was als erkenning voor de dappere daden van het Regiment bij de verdediging van de Citadel van Antwerpen.

Dit is in het kort de geschiedenis van 7 R.I., en als ge er meer van wilt weten, lees dan het in 1933 ver-schenen boekje: „Kort uittreksel uit de Geschiedenis van 7 RI”, door D. J. C. H. Bussen. Dat kunt ge lenen in de Universiteitsbibliotheek te Am-sterdam.

P. M.

Door tussenkomst van het Bijk. Dienst Welfare Midden-Java is het mogelijk door de A. M. V. J. Directie te Batavia aan daartoe aangewezen adressen in Nederland bloemen voor bijzondere gebeurtenissen te doen be-zorgen. Daartoe zendt men tenminste

kende”. (Locomotief van 7 Oct. 47) Wat 'n bloody nonsens!

Het leger heeft zijn eigen stijl, zowel bij parade als bij velddienst. Onze Koningin heeft haar eigen rus-tige, moederlijke manier van denken-aan-anderen; onze Generaal Spoor heeft dat kenmerkende harmonische, evenwichtige, doelbewuste van een verantwoordelijke leider-in-het-groot. Zo zou ook elke mens iets per-sonelijks moeten hebben, in 't diepst van zijn hart, maar danook iets zich tonend naar buiten, waardoor hij gekenmerkt wordt: niet als massa-één in de grote menigte, maar als één van 'de gemenschap.

Het is zo gemakkelijk zich maar alles te laten voorzetten, aanlemen; alles maar aan te nemen als van-zelfsprekend. Maar 't is stijfvol zelf werkzaam te zijn en iets proberen op te bouwen.

Gezellige geest, kameradschap, bonte avonden, wedstrijden, ordelijke leestafels, firtse kamers komen niet alleen maar van bovenaf. Evenmin als een goed, godsdienslig leven. Waar zelfactiviteit is, of opgewekt wordt, gaande gehouden, daar groeit ook belangstelling voor alles wat meer 's dan wat de dienst voor-schrijft.

Dan komt er samenwerking en nog wel voor wat beters dan voor balcostunnes, die in heel Midden-Java bekend zijn!

Gelooft me, ik zal een plaats open-houden in mijn hart, op mijn kamer, in de kerf voor iedereen, die weer goed en stijfvol wil leven. Misschien, dat jullie een plaats openhouden voor mij bij..... 'n klaverjassen-tournooi!

Pak Kehon

5 weken vóór de datum waarop de bloemen bezorgd moeten worden door tussenkomst van de Welfare Officier van het onderdeel een opgave aan het Bijkantoor voornemend vermelden:

- Naam en mil. adres van de besteller.
- Naam en volledig adres van de bewuste persoon in Nederland.
- De op het kaartje eventueel bijgevoegde boodschap.
- Datum waarop de bloemen be-zorgd moeten worden.
- Onder bijvoeging van tenmin-sste f 2,50 en ten hoogste f 10.

MASMAN & STROINK SMG.

gen je, wat heb je van Indië gezien, dan kun je alleen maar zeggen: „Semarang”.

Deze opmerking heb ik meerdere malen gehoord en heb ze ook kun-nen beamen. Want Semarang is Indië niet, evenmin als Djocja. Indonesië is. Nu wij uit ons isolement zijn ver-lost en de ketenen rond Semarang verbroken zijn, nu zien wij gelukkig iets meer en kunnen nu zelf getuigen, hoe mooi ons Insulinde is.

Onder de patiënten, die nog in Se-marang verblijven, zijn er, die bin-nenkort naar Nederland zullen ver-trekken. Om hen in de gelieftheid te stellen, wat meer van Indië te zien, heeft het Tijgenest een excu-rsje naar het binneland georgan-seerd. En zo kwamen Maandagmor-gen een veertigtal patiënten met commandant en twee verpleegsters naar Salatiga. Het Zesde genoot de eer als gastheer op te mogen tre-den.

Het is drukkerij weer en bewolkt. De natte noesson is er dit jaar vroeg bij, maar ondanks de regenbui, die in het Middaguur neerpendte, is het toch een prettige dag voor de bezo-kers geworden. We waren het ge-zelschap tegemoet gereden en even voor Oengaran kwam de colonne aan-rijden. Na begroeting werd Ambava-wa-waarts gereden. De weg is slecht, maar zo is het overal en daar is men aan gewend. Ambarawa. Het was er levendig en slechts de vele „Merde-ka”-opschriften en enkele piumhopen links en rechts herinneren aan de voorbije dagen der politonale actie. Het economisch leven heeft zich reeds veel hersteld, waarvan de drukke pa-sar en de heropende toko's en wa-rongs getuigen. Van Ambarawa naar Banaran. Naar de „Koffiepot”. De weg is hier stukken beter en het uit-zicht is schitterend. Atwsselende panoramas van bergen en dalen, savans en plantages. Een spoorweg-lijntje slingert zich tussen het groen nog niet. De Koffiepot. Geen koffiebe-drijf, maar een militaire post. De administrateurswoning is dagverlief, de goedang en opslagplaatsen dienen als legerplaats. De droogplaatsen hebben de Amsterdammers als bad-minionaan in gebruik. Tegen de bergellingen de koffieboompjes, overlomerd door schaduwboomen. Maar geen rijvere pluksters zijn er bezig, het is er stil en verlaten. Noot-muscaat, peper cacao: het groeit er allemaal en het wachten is slechts op de hervatting van het werk. We rijden weer terug en in de diepte zien we

Maandag 29 September.

„De consulaire commissie zegt, dat de orde „Staakt het Vuuren” geen algehele vrede heeft kunnen bewerkteligen”.

„Inderdaad, de Veiligheidsraad had beter een andere orde kunnen instel-len, ofwel zij had beter moeten toe-zien op de dragers van deze orde.

De reputeerblik overveegt nu de in-stelling van de orde: „Staakt het Rampokken”. Met evenveel resultaat natuurlijk!

J. v. A.

Er is weer veel te schrijven

Maar schrijf nu niet naar huis, dat je zat te bridgen en klaveras uit je handen werd geschoten, waardoor je één down ging;

of hievlng: ik moet deze brief beëindigen, want ze schieten mijn pen uit mijn handen en ik heb geen pollood bij me!

of dat je mortier witgloeiend stond, om-dat je met mitrailleurseheid ge-vuurd had;

of dat je met je carrière een kali met krokoillen, 10 meter diep, moest oversteken en dat je hem even in zijn achterste versnelling hebt gezet en toen als een glijhooft naar de overzij planeerde;

kortom, dat het geheel je aan de Slag bij Arnhem deed denken (waar je na-tuurlijk niet bij geweest bent). Schrijf dit nu niet naar huis, want het is niet waar en, God weet, gelo-ven ze er de helft van en zitten te nillen en te beven.

Heus, de ontzangst in Tilburg. Mastricht. Nijmegen is toch wel feestelijk en de harmonie's spelen toch wel de „Intocht der Gladiato-ren”!

maar schrijf gerust naar huis dat dat bedrijf niet zonder risico's is, maar dat motorrijden gevaarlijker is.

dat onze extremisten méér voelen voor „doo jan” dan „doo jan” en het hazepad verkiezen boven „Haze-peper”!

(uit: „De Jager”)